

РЕШЕНИЕ

№ 8425

гр. София, 31.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 20.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12894** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.6 / предишна т.5/ от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е искова молба от д-р Е. Д. И. срещу Изпълнителна агенция „Медицински одит“ за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, в размер на 600 / шестстотин / лева, представляващи адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 5437 / 2016 г. на СРС, НО, 106 състав и по к.н.а.х.д. № 6510 / 2018 г., 14 КС на АССГ. Вредите според ищцата произтичат от незаконосъобразно Наказателно постановление № 27-400 / 26.02.2016 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, отменено с Решение по н.а.х.д. № 16313 / 2017 г. на СРС, оставено в сила с Решение по к.н.а.х.д. № 6510 / 2018 г., 14 КС на АССГ.

Ищецът, чрез адв. З., сочи, че направените от него разноски за адвокат са пряка и непосредствена последица от издаденото постановление във връзка с реализиране на адвокатска помощ по повод отмяната му. Моли съда да уважи иска, както и за присъждане на разноски.

Ответникът Изпълнителна агенция „Медицински одит“, чрез юрк. П., оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Моли съда да остави иска без уважение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар по настоящото дело и моли да бъде намален. Моли и за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата претенция е основателна и доказана.

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество, той е и ОСНОВАТЕЛЕН.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В съответствие с нормата на [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#), държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание [чл. 4 ЗОДОВ](#), обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите ([чл. 205 АПК](#)).

Деликтната отговорност на държавата / общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца / по аргумент от нормата на [чл. 154, ал. 1 ГПК](#), вр. [чл. 144 АПК](#)/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаване на Наказателно постановление № 27-400 / 26.02.2016 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищеца. Установи се, че същото наказателно постановление е отменено с Решение по н.а.х.д.

№ 16313 / 2017 г. на СРС, оставено в сила с Решение по к.н.а.х.д. № 6510 / 2018 г., 14 КС на АССГ, поради което първите две предпоставки са налице.

Съдът счита за доказани и претърпени от ищеца имуществени вреди, в размер на платените адвокатски възнаграждения и по двете дела – въззивно и касационно.

В кориците на н.а.х.д. № 16313 / 2017 г. на СРС е приложен о пълномощно с договор за правна помощ и съдействие от 14.11.2016 г., от който е видно, че при подписването му доверителят е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

В кориците на к.н.а.х.д. № 6510 / 2018 г., 14 КС на АССГ е приложен о пълномощно с договор за правна помощ и съдействие от 14.06.2018 г., от който е видно, че при подписването му доверителят е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Договорът за правна помощ е частен свидетелстващ документ, който при липсата на основания, поставящи под съмнение доказателствената им стойност, следва да бъде ценен, като достоверен източник на данни за връзката между извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар и същия договор.

Предвид горното, доказана е третата предпоставка на фактическия състав на [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) – претърпяна от ищеца вреда и то в пълния, предявен от ищеца размер.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – [чл. 4 ЗОДОВ](#). Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Наличието на релевантната за спора причинна връзка е възприето с Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на О. на ВАС, според което "при предявени пред административните съдилища иски по [чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ](#) за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на [чл. 4 от този закон](#)".

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на [чл. 4 от ЗОДОВ](#) и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на [чл. 2 от ЗОДОВ](#), макар и адвокатската защита да не е задължителна.

Предвид изложеното искът е доказан по основание и по размер и следва да бъде уважен.

В съответствие с нормата на [чл. 81 ГПК](#), съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание [чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ](#), предвид уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, които са от 300 лева адвокатски хонорар и 10 лева заплатена държавна такса.

Същите съдът следва да присъди предвид нормата на [чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ](#) адвокатски хонорар, съразмерно с уважената част на иска / в случая в пълен размер/, и

държавна такса, подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер.

Направено е възражение от ответника за прекомерност на платения адвокатски хонорар, което съдът с оглед неголямата фактическа и правна сложност на делото счита за основателно. Съдът счита, че хонорарът следва да бъде определен на основание чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 300 лв. В този смисъл, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за адвокат съобразно уважената част от иска /т.е. в пълен размер/ в размер на 300 лв. и д.такса от 10 лв., т.е. общо в размер на 310 лв.

Водим от горното и на основание [чл. 203 от АПК](#), във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински одит“ да заплати на д-р Е. Д. И., сума в размер на 600 /шестстотин/ лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди, представляващи направени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебно производство по обжалване на Наказателно постановление № 27-400 / 26.02.2016 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински одит“ да заплати на д-р Е. Д. И., сума в размер на 310 /триста и десет/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: